

Corazziiego Antonia

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Muranów

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Antonio Corazzi (1792-1877) - architekt włoski. Był absolwentem Akademii Sztuk Pięknych we Florencji, w 1818 roku (dwa lata po uzyskaniu dyplomu) zaproszonym do Polski przez Stanisława Staszica. Początkowo był budowniczym Okręgu Szkolnego Warszawskiego, jednak już po kilku miesiącach został budowniczym Generalnej Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych. Przez prawie trzydzieści lat pobytu w Warszawie zaprojektował lub przebudował najważniejsze wówczas miejsca w stolicy. Rozpoczął już w roku 1819 przystosowaniem klasztoru Karmelitanek oraz przyległych doń zabudowań gospodarczych (róg Krakowskiego Przedmieścia i Bednarskiej) na potrzeby Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności. Później, na miejscu kościoła ojców dominikanów pod wezwaniem Najświętszej Marii Panny od Zwycięstwa, wznosił pałac Towarzystwa Przyjaciół Nauk (tzw. pałac Staszica). W tym samym czasie prowadził prace przy Nowym Świecie 35 (wówczas Nowy Świat 1259-C/35), budując tam pałac arcybiskupa Szczepana Hołowczyca. W połowie lat 20-tych przebudował przy ul. Przejazd pałac Hülsenów dla rodziny Mostowskich (z czasem swoją siedzibę znalazła w nim Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych), podobnie uczynił z pałacem Leszczyńskich przy ul. Rymarskiej, przygotowując gmach jako siedzibę Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. W tym samym czasie wznosił nieopodal niego pałac Franciszka Ksawerego Druckiego-Lubeckiego, burząc dotychczasowy wizerunek placu Bankowego. W latach 1825-33 stworzył założenia urbanistyczne placu Teatralnego i zaprojektował gmach Teatru Wielkiego. Wspólnie z Andrzejem Gołońskim przebudował też kościół o. Pijarów przy ul. Długiej na sobór Św. Trójcy, sam stworzył też liczne kamienice przy najbardziej reprezentacyjnych wówczas ulicach - Senatorskiej, Nowym Świecie, Brackiej, Przejazd czy w al. Ujazdowskich. łącznie było to około 50 obiektów, z których część niestety nie zachowała się do dnia dzisiejszego. Mając duże poważanie wśród władz miasta sprowadził tu swoich pomocników i uczniów - Henryka Marconiego i Franciszka Marię Lanciego. Represje, które nastąpiły po upadku powstania listopadowego zahamowały znacznie jego działalność a z czasem w ogóle wstrzymały, w związku z czym w 1846 roku wyjechał do Florencji, gdzie zmarł w zapomnieniu.

Upamiętnienia:

pl. Bankowy 3 - frontowa ściana Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy - tablica z brązu (odsłonięcie -

26 IV 1977).

Ciekawostki

Ulica powstała w poł. lat 60 XX w. na potrzeby projektowanego osiedla Plac Teatralny. Jest to mała i cicha uliczka pomiędzy blokami w samym centrum, nieopodal Starówki.

Stan obecny:

Osiedle Plac Teatralny. Bloki zbudowane wg proj. Jerzego Czyża, Jana Furmana, Lecha Robaczyńskiego i Andrzeja Skopińskiego w pierwszej poł. lat 60 XX w. Budowa osiedla, szczególnie wysokich bloków na miejscu historycznych budowli, spowodowała falę krytyki i niezadowolenia.

Data nadania nazwy: lata 60-te XX w. Od 1926.09.27 jego imię (wówczas w pisowni "Koracjego") nosiła dzisiejsza ul. Morskie Oko.
